

ФДМ ТА “ГАЗДА-ІНВЕСТ” ЗРОБИЛИ “ПАТЕНТУ” ЖЕСТ

Ганна РОМАНЕНЧУК
“Срібна Земля”

Різне, навіть полярне ставлення у представників ділових кіл області до ситуації, в якій опинився Ужгородський ВВК “Патент”, де донедавна директором був Олександр Шестаков. Чому був? З однієї простої причини: фірма “Газда-інвест” обскакала пана Шестакова, образно кажучи, на козі. Якщо відверто — щиро, по-людськи жаль пана Олександра, який віддав “Патенту” 19 років свого життя. Однак питання настільки складне і спірне, що вирішили вислухати різних учасників цієї справи. Нині ми зустрілися з паном Шестаковим.

— Чотири роки був начальником постачання, два — заступником директора, решту (тринадцять років) — директором. Комбінат був для мене другою, а може, і першою, домовкою. Адже за двадцять років свого існування з маленького філіалу московського підприємства “Патент” переріс в одне з потужних поліграфічних підприємств України. Можливо, видамся нескромним, але мушу сказати, що у швидкому темпі розвитку, нарощуванні обсягів виробництва є й моя заслуга. За часи мого керівництва побудовані дві дев’ятиповерхові споруди, редакційно-видавничий корпус на 6,5 тисячі квадратних метрів корисної площі, гуртожиток на 452 ліжка-місця, не встиг добувати дванадцятиквартирний житловий будинок. Майже сто працівників отримали житло. У нас був дуже хороший трудовий колектив, художня самодіяльність, добре налагоджена робота виробничників-фізкультурників.

— Судячи зі сказаного вами, усе було гладко, життя плыло без порошинки.

— Та ні. Були й проблеми, але на тлі загального підйому, зростання підприємства вони вирішувалися значно простіше, легше.

— Довкола питання приватизації “Патенту” багато усіляких розмов, газети пишуть, люди діляться думками, прокуратура й суд ніяк не завершать цю справу. Що можете сказати про це?

— Передусім відзначу, що ініціатором приватизації нашого підприємства був трудовий колектив. Адже рішенням облвиконкому

(сесією) усі поліграфічні підприємства області не входять у список приватизації. Якби знали, що приватизація піде таким шляхом, трудовий колектив не погодився б на це. Нині йде захват державного майна трастовими компаніями, різного рівня посередниками. Звичайно, не без допомоги Фонду держмайна і його регіональних відділень. Скориставшись необізнаністю людей (бракує літератури), суперечливістю нормативних документів, Фонд держмайна діє на свій розсуд. Укази Президента України виконуються лише тоді, коли ФДМ вигідно, а коли ні — вдаються до коментарів. Наведу два приклади. Є Указ Президента України, згідно з яким підприємства, котрі ввійшли в список приватизації в 1994 році, направляють на приватизацію зі статутним фондом станом на перше півріччя 1995 року. На той період “Патент” оцінювався в 129 мільярдів карбованців. Однак його виставляють на аукціон у грудні 1995 року зі статутним фондом вартістю 4 мільярди 95 мільярдів карбованців, тобто у сорок сім разів дешевше. Незрозумілу позицію в цій ситуації займає прокуратура області — головний охоронець законів держави. Указ не відмінено, але ж він і не виконується. Прокуратура області разом з регіональним відділенням ФДМ посилаються на якісь додатки до Указу.

Другий приклад. Є Указ Президента України, в якому йдеться, що від початку приватизації і до її завершення здійснює всі організаційні питання один керівник. Але вельмишановні уповноважені й тут знаходять лазівку. Незаконно усувають від обов’язків директора. Заради чого? А щоб завершити свою “чорну справу”. Залишивши мене на посаді, вони не змогли б це зробити.

— Нещодавно по телебаченню показували “Патент” і, зокрема, як добре й затишно живеться нині вашому колективу при нових господарях. Дехто наголошує на величкі заслуги “Газди-інвесту”.

— Як живеться і працюється

трудівникам — можете спитати в них. Що можу сказати? Це — брехня, омана. Обсяги виробництва з місяця в місяць падають, зарплата — зменшується. Перспектива тут така, як і на “Електродвигуні”. “Патент” через кілька місяців зупиниться. Хто за це відповідь?

— Як сталося, що ви вийшли на “Газду-інвест”?

— Це було на початку приватизації. Приїхали до мене молоді люди — Юрій Ключевський та Олег Бурдуков, які представилися діловими людьми й заспівали солов’ями: мовляв, в Угорщині є інвестори, готові вкласти сотні тисяч доларів США в розвиток нашого виробництва, що дасть можливість стати підприємству одним із найпотужніших в Україні. При цьому робітники нібито матимуть зарплатню від тридцяти до п’ятдесяти мільярдів карбованців, а директор узагалі фантастичну суму — сто п’ятдесят мільянів. Ну, як утриматися від таких шалених сум та спокусливих обіцянок? Котрий директор стане ворогом свого колективу? Люди мого рівня, посади весь час шукають перспективу розвитку підприємства. Однак, як довів час, то були лише солодкі слова професійної брехні. Насправді все вийшло інакше, навпаки. Жодного centa жодний інвестор не вклав у підприємство, воно на межі зупинення. Гарно говорити — це ще не гарно працювати.

— Усе-таки за стільки часу тяганини зроблено, напевно, висновки, скажімо, що мають на меті ваші суперники?

— Звісно, висновок один: вони домагаються викупити “Патент” (і не тільки “Патент”) якнайдешевше, а відтак продати якнайдорожче й покласти в кишені “дурні” гроші. Скажімо, пан Бурдуков, який має на “Патенті” близько двадцяти двох тисяч акцій! Це ж у нього одного стільки, як у сімдесяти наших трудівників разом узятих. За яким законом, правом, мораллю можливо у правовій державі обвести



навколо пальця людей, які роками трудяться на підприємстві? Мимозвідлі напрошується запитання: звідки в людині такі гроші?.. До речі, це не єдине підприємство, де він має акції.

— Скільки часу це тягнеться? Яку мету ви поставили перед собою?

— Захоплення “Патенту” сталося двадцять сьомого липня цього року. Це майже півроку. За цей час стільки бруду вилито на мене, стільки погроз, шантажу, що це вже понад силу. Одні обіцяли “посадити”, інші радили зупинити судовий процес, мовляв, у мене є сім’я і варто би подумати про неї, решта казали: навіщо тобі все це. Що тільки не робилося, аби лише я відступився, ослаб. На додачу видали наказ про скорочення моєї посади. А я особисто вважаю, що правда на моєму боці, і рано чи пізно вона переможе. Адже я не захищаю свої “шкурні” інтереси, репутацію. Мене болить за колектив, котрий став мені рідним. Таке підприємство продати за копійки — злочин. Наша молода держава не може дозволити собі остаточно розбазарити економіку, котра, завдяки таким прихватувачам, дійшла до ручки.

У висвітленні паном Шестаковим ситуації є чимало спірних питань. Отож чекаємо й інших думок з цього приводу.